

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobkyně: **F. n. O.**
sídlem I. P. P. 185/6, X O. – N. u.

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2017, č. j. 38241/17/5000-10480-712342,
ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně,

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 9. 2017, č. j. 38241/17/5000-10480-712342, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 16. 11. 2017 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2017, č. j. 38241/17/5000-10480-712342, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 24. 5. 2016, č. j. 1071093/16/3100-31471-804491, kterým správce daně vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 3 697 588 Kč.

B) Žaloba

2. Žalobkyně požadovala, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného. Konkrétně namítala, že:

a) v platebním výměru chybí odkaz na § 44 odst. 1 písm. b) a na § 3 zákona č. 218/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „rozpočtová pravidla“). Výroková část nevymezuje pochybení, za které byl uložen odvod za porušení rozpočtové kázně. Platební výměr neobsahuje ani ve svém odůvodnění odkaz na § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel, byl tedy vydán v rozporu s § 102 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „d. ř.“). Žalovaný k uvedeným nedostatkům rozhodnutí správce daně nepřihlédl, pouze na ně reagoval na str. 2 a 7 napadeného rozhodnutí;

b) neměla možnost zjistit důsledky novely zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZodPH“). V době údajného pochybení žalobkyně neexistovala žádná metodika reagující na zákon č. 47/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „novela ZodPH“). Žalobkyně tak neměla možnost se z ničeho dozvědět, že DPH, hrazená před vydáním rozhodnutí o poskytnutí dotace, bude považována za neuznatelný výdaj;

c) správní orgány postupovaly v rozporu s výkladovým stanoviskem Generálního finančního ředitelství k režimu přenesené daňové povinnosti, podle kterého ve výjimečných případech nelze vyloučit nesoulad zákonem stanovených postupů s podmínkami rozhodnutí, dohod a smluv o poskytnutí dotace, vydaných před nabytím účinnosti novely ZodPH, a proto nelze postup příjemců dotací podle § 92a ZodPH posuzovat jako porušení rozpočtové kázně. O tento výjimečný případ se jednalo i v případě žalobkyně a správní orgány měly tuto skutečnost zohlednit;

d) žalovaný nesprávně posoudil otázky týkající se DPH. V napadeném rozhodnutí nesprávně uvedl, že uhrazené DPH by bylo nezpůsobilým výdajem projektu již před nabytím účinnosti novely ZodPH, jelikož DPH uhrazené zhotoviteli si žalobkyně mohla v daňovém přiznání nárokovat zpět od kompetentního správce daně. Žalobkyně proti tomuto tvrzení namítala, že předloženými důkazy, které měl žalovaný ve spisu, prokázala, že DPH na vstupu v souvislosti s přenesenou daňovou povinností neuplatnila a že DPH v odpovídající výši vždy odvedla;

e) nesprávně zažádala o posouzení DPH jako nezpůsobilého výdaje. Žalobkyně přípisem ze dne 11. 12. 2012 požádala Státní fond životního prostředí, aby posoudil DPH jako nezpůsobilý výdaj, jelikož měla za to, že DPH jí nemůže být proplaceno. Státní fond životního prostředí tak zahrnul DPH do nezpůsobilých výdajů, přičemž jako správní orgán znalý dané problematiky měl žalobkyni poučit o nemožnosti navrženého postupu

s ohledem na rozpor se závaznou implementační dokumentací operačního programu Životní prostředí;

f) tabulky, které mají odůvodňovat závěry správních orgánů, obsahují zásadní nesrovnalosti. V tabulce č. 2 v odůvodnění platebního výměru správce daně má být v druhém sloupci definována fakturovaná částka včetně DPH, nicméně DPH je uvedeno toliko u dokladů č. 12003020 a 12004832. Tabulka č. 3 nezohledňuje procentuální výši dotace, kdy tvůrce tabulky provedl jednoduchý rozdíl částek v druhém a třetím sloupci, v důsledku čehož je čtvrtý sloupec vypracován v celém rozsahu nesprávně. Ve svém vyjádření ze dne 5. 5. 2016 žalobkyně uznala jako neoprávněně čerpané výdaje projektu finanční prostředky ve výši 381 705 Kč (faktury uhrazené společností Gordion s. r. o. v roce 2010, 2011 a strhnutí úspory z uhrazených faktur 12000002 a 12000872 OHL ŽS a. s.). Součet uvedených částek činí 3 697 557,40 Kč, tedy částku odpovídající odvodu stanovenému v napadeném rozhodnutí. Žalobci není zřejmé, jak správce daně při svých výpočtech postupoval, když s vyúčtováním společnosti G. s. r. o. vůbec nepracoval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že faktury společnosti G. s. r. o. a strhnutí úspory z faktur X a X O. Ž. a. s. nebyly předmětem Oznámení o zahájení vyměřovacího řízení ze dne 22. 4. 2016, toto odůvodnění však není dle žalobkyně dostatečné. Žalovaný nepřesností platebního výměru toliko bagatelizoval a řádně se s nimi nevypořádal.

C) Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí obsahovalo všechny náležitosti dle § 102 odst. 1 d. ř., výroková část obsahovala procesní předpisy, dle kterých byl odvod za porušení rozpočtové kázně stanoven. Odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje na str. 2 až 5 na konkrétní zjištění, jejich hmotněprávní posouzení a hodnocení. Dodal, že platební výměr a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek a jako takové je třeba je posuzovat.
4. Žalovaný sdělil, že předmětem prověřování a odvodu za porušení rozpočtové kázně nebyla DPH. Daňové doklady od dodavatele O. Ž., a. s., byly vystaveny v režimu přenesené daňové povinnosti dle § 92a ZoDPH a částka byla uvedena jako cena s DPH. Žalobkyně tedy měla uhradit dodavateli jen část vyfakturované částky a částku odpovídající DPH odvést na účet správce daně z vlastních zdrojů. Dle žalovaného (jak uvedl v bodě 28 a 31 napadeného rozhodnutí) je DPH považována za způsobilý výdaj v případě, že konečný příjemce není plátcem DPH. Žalobkyně je přitom plátcem DPH od 1. 1. 1993. V jejím případě by DPH nebylo možno považovat za způsobilý výdaj ani před účinností novely ZoDPH, která zavedla u stavebních činností systém přenesené daňové povinnosti (reverse charge).
5. K výkladovému stanovisku Generálního finančního ředitelství, na které odkázala žalobkyně, žalovaný uvedl, že se jedná zřejmě o písemnost ze dne 22. 12. 2011, dostupnou na <http://www.financnisprava.cz/cs/dane/dane/dan-z-pridane-hodnoty/informace-stanoviska-asdeleni/rezim-prenesen-danove-povinnosti/stanovisko-generalniho-financniho-reditelstvi-615>. Předmětné stanovisko jasně uvádí, že novela ZoDPH se nedotýká oprávnění či vyloučení možnosti příjemců dotací hradit z poskytnutých prostředků DPH, protože upravila pouze postup při samotném přiznání a placení DPH.
6. K argumentaci žalobkyně, že splnila účel dotace a správní orgány měly tuto skutečnost zohlednit, žalovaný sdělil, že za porušení rozpočtové kázně stanovil poskytovatel dotace

odvod ve výši 100 % z celkové částky dotace. Dle § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel správce daně stanovil v souladu se zásadou proporcionality odvod jako „částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň“, tedy pouze ve výši nezpůsobilých výdajů. V případě, že lze částku odvodu přesně určit, je správce daně povinen stanovit odvod právě v této výši (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Afs 117/2016 – 30, odstavec 29 a 30). Správce daně ani žalovaný nemůže v rámci stanovení odvodu výši odvodu moderovat, nemůže to učinit ani soud (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014 – 46). Možnost snížit za určitých předem daných podmínek jak odvod, tak penále k němu se váží, má pouze Generální finanční ředitelství v rámci institutu prominutí dle § 44 odst. 11 rozpočtových pravidel. Dle informace poskytnuté správcem daně žalobce podal žádost o prominutí odvodu i příslušného penále dne 15. 11. 2017, která byla postoupena Generálnímu finančnímu ředitelství k rozhodnutí. Žalobkyni bylo dále povoleno posečkání s úhradou daně.

7. K námitce nesprávně resp. nelogicky zanesených údajů do tabulek v platebním výměru žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí (body 32 a 33). Dále uvedl, že žalobkyně dne 12. 10. 2015 podala námitku proti výsledku provedené veřejnosprávní kontroly, kterou však dne 22. 10. 2015 vzala zpět s tím, že akceptuje výsledek kontroly. Tím odsouhlasila částku 3 697 557,63 Kč jako nesprávně čerpanou. V protokolu o výsledku kontroly je uvedeno, že bude její výsledek předán příslušnému finančnímu úřadu s žádostí o prošetření podezření na porušení rozpočtové kázně. K fakturám od společnosti G., s. r. o., žalovaný uvedl, že vůbec nebyly předmětem šetření (bod 34 napadeného rozhodnutí).
8. Dle žalovaného byl odvod za porušení rozpočtové kázně vyměřen v souladu s právním řádem, při jeho vyměření byla dodržena veškerá procesní ustanovení a odvod byl stanoven ve správné výši.

D) Skutková zjištění vyplývající ze správního spisu

9. Ze správního spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti:
10. Ministerstvo zdravotnictví České republiky (dále jen „ministerstvo zdravotnictví“) na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 13. 12. 2012, č. j. 41670/2012-3/EF (dále jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“), poskytlo žalobkyni peněžní prostředky v celkové výši 20 276 822 Kč v rámci Operačního programu Životní prostředí na realizaci projektu „Zateplení 5 budov F. n. O.“, reg. č. X.
11. Před vydáním rozhodnutí (dne 11. 12. 2012) požádala žalobkyně ministerstvo zdravotnictví o vystavení pokynu k nastavení rozpočtového limitu výdajů státního rozpočtu v rámci předmětného projektu. V souladu s rozhodnutím o poskytnutí dotace byl rozpočtový limit projektu dne 14. 12. 2012 zvýšen o 20 276 822 Kč, což odpovídá 66 % investičních způsobilých výdajů projektu v celkové výši 30 722 458 Kč, a to z prostředků poskytnutých z Fondu soudržnosti Evropské unie.
12. Dne 25. 4. 2016 zahájil správce daně vyměřovací řízení na základě a v rozsahu podnětu ministerstva ze dne 19. 2. 2016, č. j. 10925/2016/EF, ve kterém ministerstvo zdravotnictví správci daně sdělilo, že při administrativní kontrole č. 1/2014 identifikovalo podezření na neoprávněné čerpání peněžních prostředků nad rámec dotace uznané Státním fondem životního prostředí.

13. Správce daně zjistil, že žalobkyně byla oprávněna čerpat dotaci ve výši 66 % investičních způsobilých výdajů projektu. Žalobkyně čerpala peněžní prostředky ve výši 20 276 822 Kč na úhradu faktur zhotovitele, přičemž dle správce daně žalobkyně použila poskytnuté peněžní prostředky i na úhradu nezpůsobilých výdajů. Nezpůsobilým výdajem bylo uhrazení daně z přidané hodnoty z fakturace za stavební práce provedené zhotovitelem v celkové výši 697 557,63 Kč. Tímto jednáním žalobkyně dle správce daně porušila část „Financování akce“ bod 3 podmínek poskytnutí dotace, vydaných ministerstvem zdravotnictví dne 6. 12. 2012, a současně porušila oddíl B bod 1 písm. a) podmínek poskytnutí dotace Ministerstva životního prostředí, které byly nedílnou součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace. Uvedeným jednáním se žalobkyně dopustila neoprávněného použití poskytnutých peněžních prostředků ve smyslu § 3 písm. e) rozpočtových pravidel, a tím k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona v celkové výši 3 697 558 Kč.
14. Správce daně vydal platební výměr č. 301/2016 ze dne 24. 5. 2016, č. j. 1071093/16/3100-31471-804491, kterým žalobkyni vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 3 697 558 Kč. Proti rozhodnutí správce daně podala žalobkyně odvolání.
15. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobu zamítl a platební výměr potvrdil.

E) Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Žalobkyně podala žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je tedy věcně projednatelná.
17. Krajský soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
18. Žalobkyně v námitce f) popsala všechny nesrovnalosti rozhodnutí správce daně, které ani na základě uplatněné odvolací námítky žalovaný nezhojil, a na nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud má za to, že se obsahově jedná o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného. Krajský soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž závažnou vadou, k níž je krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou by musel rozhodnutí žalované dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit.
19. Krajský soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi

okolnostmi, které uplatnila žalobkyně, a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody ho vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

20. Krajský soud se zabýval tvrzenými nedostatky napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je důvodná.
21. Žalobkyně v odvolání proti platebnímu výměru namítala, že v tabulkách, které byly obsaženy v platebním výměru a jimiž měl správce daně své závěry odůvodnit, byly zaneseny nelogické údaje a lze u nich shledat zcela zásadní nesrovnalosti. Žalobkyně nebrojila proti tabulce č. 1, ale tabulce č. 2 a 3. Měla za to, že v druhém sloupci tabulky č. 2 má být uvedena fakturovaná částka včetně DPH, přičemž částka s DPH je uvedena pouze u dokladu č. X a X. Dále uvedla, že tabulka č. 3 nezohledňuje procentuální výši dotace, kdy tvůrce tabulky pouze od sebe odečetl částky uvedené v druhém a třetím sloupci, v důsledku čehož čtvrtý odstavec neobsahuje správné částky. Součet měl dle žalobkyně činit 3 315 852,40 Kč.
22. Tuto odvolací námitku vypořádal žalovaný v bodě [32] a [33] napadeného rozhodnutí tak, že sdělil, že druhý sloupec tabulky č. 2 měl být nazvaný „Fakturovaná částka v Kč“ a že u faktury č. X měla být uvedena částka 1 000 726 Kč a u faktury č. X částka 2 601 104,12 Kč. Dále sdělil, že tyto nepřesnosti nemají vliv na výpočet celkových nezpůsobilých výdajů, který odpovídá rozdílu druhého a třetího sloupce tabulky č. 3 na str. 3 platebního výměru.
23. K tomu krajský soud uvádí, že žalovaný veškerou argumentaci postavil na prostém výpočtu $20\,276\,822\text{ Kč} - 16\,579\,264,37\text{ Kč} = 3\,697\,557,63\text{ Kč}$. Žalovaný tak selektivně vybral z platebního výměru některé údaje uvedené v jedné z tabulek, aniž by reagoval na jiné údaje obsažené v dalších tabulkách, které byly součástí odůvodnění platebního výměru. Nevysvětlil vliv jednotlivých částek na výsledný výpočet, jak k těmto částkám správce daně došel a co z nich vyplývá; žalovaný nevysvětlil, proč z těchto částek nevycházel, a zda měly či neměly být v rozhodnutí správce daně zahrnuty.
24. Dle krajského soudu se nelze ztotožnit s postupem, že by rozhodnutí správních orgánů obsahovalo libovolné údaje, aniž by byl jasný jejich účel a jak k nim správní orgán došel, a pro jednotlivé úvahy by správní orgán bez jakéhokoli logického zdůvodnění mohl vybírat ve prospěch svého výpočtu jen některé jeho části. Každé tvrzení či údaj musí být v rozhodnutí uveden cíleně a musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, jak správní orgán k dané částce dospěl. Tak tomu u napadeného rozhodnutí, které vycházelo z údajů uvedených v tabulkách z platebního výměru, nebylo. Žalovaný odkazoval v napadeném rozhodnutí toliko na druhý a třetí sloupec tabulky č. 3 na str. 3 platebního výměru, které však mají návaznost na další sloupce ostatních tabulek, které byly obsahem platebního výměru. Krajský soud shledal, že správní orgány řádně a přezkoumatelně nevysvětlily, z jakých podkladů došly ke konkrétní výši nezpůsobilých výdajů v pátém sloupci tabulky č. 2, a jak se tato částka v posuzované věci projevila. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí či platebního výměru nelze dále seznat, na základě jakých podkladů či skutkových zjištění správní orgány dospěly k částkám zahrnutým v jednotlivých sloupcích tabulky č. 2 a 3.
25. V tabulce č. 2 (jedná se o první tabulku na straně 3 platebního výměru) jsou v druhém sloupci dle správních orgánů uvedeny „fakturované částky v Kč (s DPH)“. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdil, že v tomto sloupci došlo k chybě pouze u faktury č.

12003020, u které měla být v druhém sloupci uvedena částka 1 000 726 Kč a u faktury č. 12004832, u které měla být v druhém sloupci uvedena částka 2 601 104,12 Kč a že měl být sloupec nazván „fakturované částky v Kč“. Z předložených faktur však krajský soud zjistil, že je na nich uvedeno, že byly vystaveny v režimu přenesené daňové povinnosti podle § 92a d. ř. a že výši daně je povinen doplnit a přiznat plátce, pro kterého je plnění uskutečněno. Ve fakturách je vždy uveden základ daně, sazba DPH, následně DPH ve výši „0,00“ a následně cena s DPH, která se shoduje se základem daně. Žalovaný tak tvrdil, že druhý sloupec tabulky č. 2 obsahuje fakturované částky [zřejmě bez DPH, jelikož z názvu sloupce vypustil část (s DPH)], avšak částka s DPH uvedená ve fakturách se s částkami v tabulkách shoduje. Tento nesoulad žalovaný nevysvětlil, z napadeného rozhodnutí se tak nepodává přezkoumatelná úvaha o tom, zda tak tomu bylo z důvodu přenesení daňové povinnosti a s DPH se mělo počítat v nulové výši, či nikoli. K vysvětlení těchto skutečností nepřispěl žalovaný ani ve vyjádření k žalobě, ve kterém krajskému soudu sdělil, že daňové doklady od dodavatele O. Ž., a. s., byly vystaveny v režimu přenesené daňové povinnosti dle § 92a ZoDPH a částka byla uvedena jako cena „s DPH“ a že žalobkyně tedy měla uhradit dodavateli jen část vyfakturované částky.

26. Krajský soud zdůrazňuje, že žalovaná měla rozhodnout tak, aby z napadeného rozhodnutí – samostatně či ve spojení s údaji a skutečnostmi uvedenými v platebním výměru – vyplývaly jasné a přezkoumatelné závěry a byla zřejmá úvaha správních orgánů. Správní orgány měly povinnost uvést, z jakých podkladů vycházely při stanovení jednotlivých částek či vysvětlit, jak danou částku vypočetly. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel toliko z některých údajů zahrnutých v tabulkách, aniž by sdělil, které částky uvedené v platebním výměru s posouzením odvodu za porušení rozpočtové kázně nesouvisí, ke kterým částkám přihlížel a ke kterým nikoli. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, jelikož z něj nelze zjistit, na základě jakých úvah žalovaný došel ke svým závěrům a z jakého skutkového stavu vycházel. Dle krajského soudu bylo však v posuzované věci třeba, aby – mimo jiné i s ohledem na novelu ZoDPH, nejasnostem z ní vyplývajících a s ohledem na následná jednání žalobkyně – byl skutkový stav v napadeném rozhodnutí řádně popsán a postaven najisto.
27. To, že tomu tak v posuzované věci nebylo, lze demonstrovat např. na tom, že žalobkyně v odvolání předložila tabulku, ve které uvedla odlišné částky, než správce daně ve čtvrtém sloupci tabulky č. 4. Žalovaný se s touto skutečností vypořádal pouhým tvrzením, že žalobkyně nevyčíslila „částku nezpůsobilých výdajů podle nastaveného rozpočtového rámce projektu, kde je nastaven limit pro dotaci ve výši 66 % z investičních způsobilých výdajů“. Dále pouze uvedl výpočet, na jehož základě dospěl k částce 3 697 557,66 Kč. To je dle krajského soudu s ohledem na podrobnost odvolací námitky nedostatečné.
28. Žalobkyně dále nesouhlasila s úvahami, které žalovaný uvedl v bodě [28] a [29] napadeného rozhodnutí. Krajský soud se s jí vyloženými nejasnostmi ztotožňuje. Žalovaný nevysvětlil, jak dospěl k závěru, že žalobkyně DPH současně odvedla a nárokovala a že její daňová povinnost byla nulová. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „zhotovitel vydal fakturu na částku bez DPH a odvolatel po obdržení daňového dokladu (faktury) v rámci jednoho daňového přiznání k DPH daň odvedl a zároveň nárokoval. Z tohoto důvodu byla DPH, ale zároveň i na vstupu v rámci stejného daňového přiznání dle data uskutečnění zdanitelného plnění. Výsledná daňová povinnost z faktur zhotovitele, které jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí, tedy byla nulová“. Žalobkyně v žalobě toto tvrzení kategoricky

odmítla s tím, že v daňovém řízení prokázala, že DPH na vstupu neuplatnila a že DPH vždy řádně odvedla. Krajský soud proto zjišťoval, zda jsou součástí spisu podklady, na jejichž základě by uvedené skutečnosti ověřil, a zjistil, že tomu tak není.

F) Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud uzavřel, že z důvodu stručnosti platebního výměru bylo úkolem žalovaného, aby žalobkyni řádně seznámil se svými úvahami a podrobně popsal, jak k jednotlivým závěrům a na základě jakých podkladů došel. Z tohoto důvodu a s ohledem na výše uvedené závěry krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající ve výše popsaných nedostatcích jeho odůvodnění dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez nařízení jednání. Současně krajský soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšná žalobkyně má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, a to zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. dubna 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu